

JAMIE BRENNER

JONISTA KODU

Romaan

Originaali tiitel:
Jamie Brenner
Drawing Home
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu tegelased ja sündmused on väljamõeldis. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud inimestega on juhuslik ega vasta autori kavatsustele.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Jamie Brenner
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, an imprint of Perseus Books, LLC, a subsidiary of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E02378320
ISBN 978-9949-82-566-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu Georgiale

Pole mingit võimalust olla täiuslik ema,
küll aga miljon võimalust olla hea ema.

Jill Churchill, „Crime and Punishment“

Mu kallis tüdruk, millal sa mõistad,
et normaalne olla pole tingimata voorus?
Pigem tähendab see julguse puudumist.

Tädi Frances, „Igapäevane nõiakunst“
(„Practical Magic“) (1998)

Esimene peatükk

Suvistel nädalavahetustel tundus Sag Harbori American Hotel nagu universumi keskpunkt. Kui elasid linnas, siis astusid siia sisse, et teha üks naps, ja kui tulid külla, soovisid peatuda ühes selle kaheksast numbritoast.

Oli mälestamispäevale eelnev reede, mitte veel ametlikult suvi, aga sellele üsna lähedal. Hamptoni buss peatus otse hotelli ees ja laadis maha värske koorma manhattanlasi.

Emma Mapson, Sag Harbori kohalik, oli jälginud, kuidas suvitajate hulk iga aastaga suureneb. Ta oli näinud, kuidas avati järjest peenemaid restorane ja butiike, mis kaunistasid Main Streeti. Aga üks, mis kunagi ei muutunud, oli American Hotel. See punastest tellistest koloniaalstiilis hoone nägi välja ja tundus täpselt samasugune nagu siis, kui Emma oli väike tüdruk, ning seal olid needsamad antiikne puitmööbel, meremaalid ja Tiffany lühtrid. Vestibüülis oli seesama kulunud diivan ja triktrakilaud, kus isa oli teda mängima õpetanud ja tema omakorda oma tütart. See kõik näis talle ütlevat: *lase käia, naudi vahel elu!* Vähemalt tundus sedamoodi.

„Mul on toaga probleeme,“ ütles naine, kes tuli vastuvõtulaua juurde.

„Väga kahju,“ ütles Emma, kes heitis pilgu käsitsi kirjutatud reserveeringutele ja püüdis välja selgitada, millise külastajaga ta räägib. „Milles on asi?“

„Kõiges!“ ütles naine. „Ma ei leia ühtki kohta, kus ma saaksin telefoni laadida. Telerit pole, samuti mitte kappi.“

Emma manas näole treenitud neutraalse ilme. Liiga empaatiline – ja ta oleks justkui nõus, et probleem on olemas; liiga uuriv – ja külaline oleks veelgi rohkem ärritunud. Kõige parem oli tühi pilk.

„Mis teie perekonnanimi on, *ma'am*?“ küsis Emma.

„Stoward.“ Ta hääldas seda aeglaselt, justkui oleks Emma tähestikuga vaevalt tuttav. Emma lehitses reserveeringute kausta ja leidis, et naine oli pandud Cooperi tupp. Tõsi, selles toas telerit polnud – nagu ka mitte üheski teises toas. Ja ehkki seal tõesti polnud esikukappi, oli toas suur antiikne riidekapp. Emmal polnud aimugi, miks naine ei suutnud pistikuid üles leida.

„Proua Stoward, ma...“ Emma tõstis pilgu ja nägi vestibüülis tuttavat lokkis juuksepahmakat.

Hotelli vastuvõtulaud võimaldas linna parimat kohta inimeste jälgimiseks. Emma ei teadnud kunagi, kes võib istuda diivanil, mis pakkus vaadet Main Streetile ühel pool ja hotelli alati inimestest tulvil baarile teisel pool – ta võis pilgu tõsta ja näha linna sadamaülemat, turisti keskläänest, kuulsat kokka või kohalikku Billy Joeli. Aga kõige rõõmsam oli naine siis, kui sellel ihaldatud kohal istus see, keda ta praegu nägi – tema neljateistaastane tütar Penny.

Penny kõhn kuju kummardus joonistusalususe kohale ja nagu alati ei näinud Emma ta nägu, sest seda varjasid juuksed. Oh, need juuksed. Kui Penny oli väike, siis peatasid inimesed Emmat tänaval ja kommenteerisid ta tütre juukseid. Emma vaatas teda praegu, soovides, et tütar pilgu tõstaks. Ta võis alati Penny silmade järgi öelda – ja need olid suured ja tumedad, üldse mitte ta enda silmade moodi – kas tal on hea tuju või mitte. Emma ei teadnud, kas asi oli Penny vanuses või lihtsalt Pennys, aga tema tujude Ameerika mägedega tuli arvestada.

Emma naeratas külastajale, kes tema ees seisis. „Ma tulen kohe teie tupp ja vaatan, mis ma saan teha,“ ütles ta, võites endale aega, et selgeks teha, miks Penny oli koolist nii vara ära tulnud. Kui naine oli vaateväljalt kadunud, astus Emma laua tagant välja.

Penny, kes tegeles millegi otsimisega koolikotist, ei pannud teda tähele.

„Tere, kullake,“ ütles Emma. „Miks sa koolis pole?“

Penny tõstis pilgu ja lükkas lokid näo eest kõrvale.

„Täna oli pool päeva. Enne püha.“

Muidugi. „Õigus! Ma unustasin.“ Emma kummardus, et tüdrukut kallistada, aga Penny tõmbus eemale. Emma ajas end sirgu, püüdes sellest mitte välja teha. „Hästi. Mis plaanid sul on?“

„Ma saan härra Wyattiga kokku. Aga kõigepealt pean ühe raamatu ostma.“ Ta saatis Emmale kutsikapilgu: *mul on raha vaja*.

Emma ohkas. „Kas sa raamatukogust ei saaks laenata?“

„Neil pole veel seda ja ma tõesti tahan seda härra Wyattile täna näidata.“

Emma pöördus ja vaatas baarinurga suunas, kust seda vana meest, maailmakuulsat kunstnikku ja kummalisel kombel ka ta tütre sõpra võis varasel õhtutunnil leida. „Ära praegu härra Wyattit sega. Ta räägib kellegagi.“ Emma viis Penny vastuvõtulaua juurde ja ulatas talle kahekümnelise. Tütar küünitask tema poole ja andis talle kiire musi.

„Nüüd ma siis tean, mis on avaliku kiindumuse näitamise hind,“ ütles Emma.

Penny pööritas silmi ja läks uksest välja.

Emma vastas helisevale telefonile, pani kirja reserveeringu ja läks trepist üles teisele korrusele, et näha, mida ta saaks teha kaebava külastaja lepitamiseks.

„Lõpuks ometi,“ ütles proua Stoward ust avades. Ta polnud toas üksi. Emma märkas meest – härra Stowardit? –, kes istus vaskraamiga voodi serval. Mees kirjutas midagi telefoni ega teinud pilgu tõstmisega endale tüli.

„Näete, mida ma mõtlen?“ proua Stoward viibutas kätt, nagu öeldes: *vaadake seda hädaorgu*.

Emma heitis pilgu ümberringi, nägi antiikset maast laeni peeglit, punaste ja kuldsete triipudega diivanit ja paari tooli. Toas oli ka kaunis riidekapp, kuhu oleks mahtunud terve garderoob.

Emmat ajas hulluks, miks suvised külastajad ei hinnanud piisavalt selle hotelli võlu. Hoone oli pärit 1843. aastast ja ikka oodati, et see oleks nagu Four Seasonsi hotell. Ja nad ei teadnud kunagi midagi küla ajaloo kohta. Nad ei hoolinud sellest, et siin oli olnud vaalapüügisadam, kirjanike asundus, ajalooline aafrika-ameerika kogukond, maa-aluse raudtee jaam. Kas nad teadsid, et John Steinbeck nimetas Sag Harborit oma koduks? Ei, nad tahtsid vaid restoranisoovitusi.

„Las ma näitan teile pistikupesi,“ ütles Emma. Ta kummardus ja näitas üht, mis oli peidus puust laua jalgade taga.

„Noh, ühe probleemi see lahendab,“ ütles naine, käed puusas.

Emma sammus riidekapi juurde ja avas selle. „Meil on veel riidepuid, kui te vajate. Ma arvan, et see on väga ruumikas.“

Proua Stoward silmitses kappi kahtlustavalt. „Kas see on seeder?“

„Lihtsalt kasuta seda neetud kappi, Susan,“ pomises mees.

„Ja mis teleriga saab?“ ütles naine Emmale.

See köitis mehe tähelepanu. Ta suunas Emmale ärritunud pilgu. „Jah, meil on siia telerit vaja,“ ütles ta. „Kell seitse on mäng.“

Enne kui Emma jõudis selgitada, et selles hotellis pole telereid, kuulis ta alumiselt korruselt karjatust.

„Vabandust,“ ütles ta ja tormas trepist alla. Üks teenija jooksis parajasti üles.

„Keegi kukkus just praegu baaris kokku!“ hüüdis teenija peaaegu hingetult. Kukkus kokku? Oli varane pärastlõuna. Kas keegi oli juba liiga palju joonud? Seda oli ennegi juhtunud.

„Kas sa kiirabi kutsusid?“ küsis Emma, joostes trepist alla vastuvõtulaua juurde. Ta lükkas lahti puust ukse, mis viis vestibüüli ja mille ees oli sageli takistuseks kohvikäru või laud – aga ta oleks kaotanud hinnalisi sekundeid, kui oleks kasutanud veranda ust ja läinud peasissepääsu kaudu ringi.

Täna polnud ukse ees midagi. Emma haaras laualt musta telefoni ja helistas 911.

„Siin Emma American Hotelist. Meil on vaja kiirabi külastajale, kes on meelemärkuseta.“ Dispetšer küsis temalt täpsustavaid küsimusi,

aga oma kohalt ei näinud Emma kokkukukkunud külastajat eriti hästi ja telefon polnud juhtmeta. Selle koha vanaaegsed veidrused olid teinekord väljakutse. Ta oleks võinud kasutada mobiiltelefoni, aga ühendus ei pruukinud olla laitmatu.

Kelnerid ja lauakoristajad kogunesid inimese ümber, kes põrandal lamas, ning baarmen Chris oli põlvili ja püüdis aidata. Kas Chrisil oli esmaabi andmise kogemust? See poleks Emmat üllatanud. Enamik selle linna inimesi oli mitmes töös osav, kui neil polnud lausa mitut ametit. Inimene, kes võttis sinult õhtusöögitellimuse võis järgmisel õhtul väga hästi olla su veetakso juht.

Emma lasi pilgul üle baari käia, otsides tuttavat inimest, et teada saada, kas külaline, kes põrandal lamab, on turist või kohalik. Baaris käis paar kohalikku, kes tulid siia iga päev, kui oli allahindluse tund, terve aasta. Nemad olid need, kes lumetuisu ajal baaris istusid. See hotell oli selliste klientide klubi.

Emma nägi, et üks baaripukk on tühi – see, mis asus nurgas, vestibüülile kõige lähemal.

Oi ei. Ta lootis, et maas lamav inimene pole see, keda ta arvas.

Penny läks üle Main Streeti ja sammus raamatukaupluse poole. Temal oli selles linnas kaks tähtsat kohta: raamatupood ja iseteeninduslik külmutatud jogurti müügikoht BuddhaBerry ning nende kahe koha vahel tuli tal jagada oma kolm päeva kestev nädalavahetus.

Penny ei osanud eriti hästi toime tulla, kui tal oli palju vaba aega. See tegi ta ärevaks.

„Muretsemise asemel,“ oli ema öelnud, „mõttele millelegi, mis sind rõõmustab. Lihtsalt ühele asjale, ükskõik kui väikesele.“

Üks asi, mille üle rõõmustada, oli see, et kaheksas klass oli tal peaaegu lõpukorral. See oli olnud raske aasta. Ta oleks matemaatikas peaaegu läbi kukkunud. Ta parimal sõbral Robinil polnud tema jaoks enam peaaegu üldse aega, sest ta kuulus nüüd „põhiliste“ hulka – need olid tüdrukud, kelle juuksed olid sirgendatud ja kellel olid uued

iPhone'id ja õiged rõivad. Ja detsembris põles maha linna ainus kino. Kõik olid rabatud – see oli ajalooline hoone ja Main Streeti nurk lehkas pärast seda veel nädalaid suitsu järele. Põlenud osa oli jube. Ikkagi hämmastas Pennyt, kuivõrd häiritud inimesed selle pärast olid.

„See on sümboolne,“ ütles ema. „See on äkiline kaotus. Ja liiga palju on selles linnas juba muutunud. Me peame mingitest asjadest kinni hoidma.“

Ilma kinota oli veel üks asi vähem, mida üksildastel nädalavahetustel teha. Ja üks asi vähem, mida teha sellel suvel.

Aga see koht oli veel olemas – raamatukauplus. Seal lõhnas puuviljade ja vürtside järele, mis kandusid sinna Dobra teebaarist, mis asus tagapool. Omanik, kahekümnendates aastates naine nimega Alexis Pine, oli rääkinud Pennyle sellest teevärgist mitu kuud enne avamist. Alexis oli teest sõltuvuses – oolongitee, *pu-erh* tee, roheline tee. Alexisel olid pikad juuksed, mis kunagi olid olnud blondid, aga nüüd roosaka varjundiga, sest neid oli värvitud Kool-Aidiga. Tal olid lahedad boheemlikud rõivad ja Penny oleks tahtnud olla igas mõttes tema moodi. Alexisel oli poes ka kaks kassi, tagapool klaaskapis vanaaegsete raamatute kollektsioon ja sügavad teadmised graafilistest romaanidest.